

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: D. B.
bytem

zastoupen Mgr. Filipem Petrášem
advokátem se sídlem 2. května 7134, 760 01 Zlín

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlím tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2018, č. j. KUZL/14058/2018,
sp. zn. KUSP/14058/2018/PŽÚ/Du,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2018, č. j. KUZL/14058/2018, sp. zn. KUSP/14058/2018/PŽÚ/Du, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru právního-přestupkového oddělení ze dne 4. 1. 2018, č. j. MMZL 001835/2018, sp. zn. MMZL 106571/2017, **se z r u š u j e**.

- III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Filipa Petráše, advokáta se sídlem 2. května 7134, 760 01 Zlín.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2018, č. j. KUZL/14058/2018, sp. zn. KUSP/14058/2018/PŽÚ/Du (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru právního-přestupkového oddělení, ze dne 4. 1. 2018, č. j. MMZL 001835/2018, sp. zn. MMZL 106571/2017 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterého se měl dopustit tím, že dne 13. 8. 2017 kolem 15:50 hod. ve Zlíně, v místní části Salaš, před domem č. p. 49, úmyslně urazil R. J. (osoba přímo postižená spácháním přestupku) výrazy „*Ty kurvo, ty pičo*“. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 300 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

2. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný předně zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení. Následně připomněl, že byl žalobce prvostupňovým rozhodnutím uznán vinným pouze z jednání spočívajícího v tom, že R. J. úmyslně urazil výrazy „*Ty kurvo, ty pičo*“. Daný přestupek byl sice původně projednáván ve společném řízení s dalšími přestupky, ale ve vztahu k nim bylo později řízení zastaveno.
3. Co se týče námitek do skutkového stavu věci, ztotožnil se žalovaný se závěrem prvostupňového správního orgánu, že bylo spáchání přestupku prokázáno bez důvodných pochybností. Konkrétně žalovaný poukázal na skutečnost, že skutková verze žalobce podpořená výpovědí jeho kamaráda M. B., byla vyvrácena nejen výpovědí osoby přímo postižené spácháním přestupku, ale také svědeckými výpověďmi jejího manžela L. J. a matky L. V., kteří obdobně popsali jak průběh celé události, tak vulgarismy, které byly ze strany žalobce na adresu R. J. použity.
4. K tomu žalovaný doplnil, že nelze považovat jednotlivé svědecké výpovědi za nevěrohodné pouze proto, že byly učiněny ze strany rodinných příslušníků osoby přímo postižené spácháním přestupku. Současně se žalovaný neztotožnil ani s námitkou, že byly v těchto výpovědích dány zásadní rozpory. Skutečnost, že žalobce a jeho kamarád přímo neviděli L. J. a L. V., neznamená, že se tyto osoby uvnitř domu nenacházely a nemohly tak situaci pozorovat, byť pouze po určitou dobu. V tomto kontextu žalovaný připomněl, že se L. V. měla podle své výpovědi nacházet nejprve ve spodní části domu, protože nemusela slyšet, jak žalobce kopal do dveří.
5. Žalovaný tedy stejně jako prvostupňový správní orgán vyhodnotil skutkovou verzi žalobce jako účelovou. Podle jeho názoru nelze přisvědčit ani tvrzení, že je M. B.

v řízení jedinou věrohodnou osobou, neboť se jedná o kamaráda žalobce, který může mít zájem vypovídat v jeho prospěch. R. J. navíc popřela, že by se jednalo o přítele její rodiny, přičemž předtím neznala ani jeho jméno.

6. Podle názoru žalovaného byla ze strany žalobce použita na adresu osoby přímo postižená spácháním přestupku slova, které lze bez pochybností považovat za hrubě urážlivá, přestože je z podkladů přiložených k vyjádření R. J. ze dne 14. 2. 2018 (záznamy vzájemné komunikace se žalobcem prostřednictvím SMS zpráv) zřejmé, že žalobce ve vztahu k ní tyto nebo obdobné výrazy používá.

III. Žaloba

7. Žalobce předně namítal, že nebyl v předcházejícím řízení zjištěn skutkový stav věci bez důvodných pochybností, přičemž správní orgány neprovedly řádné hodnocení provedených důkazů, a to zejména ve vztahu k věrohodnosti svědeckých výpovědí, ve kterých byly dány rozpory. Konkrétně žalobce připomněl, že byla jeho skutková verze podpořena svědeckou výpovědí M. B., který se po celou dobu nacházel v jeho blízkosti a potvrdil, že stál u branky a žádné vulgární výrazy na adresu R. J. nevyslovil.
8. K tomu žalobce doplnil, že byly sice v řízení jako důkazy provedeny rovněž svědecké výpovědi L. J. a L. V., ale ty si navzájem a ve vztahu k výpovědi osoby přímo postižené spácháním přestupku odporují. Konkrétně se rozcházejí v tom, zda R. J. žalobci dveře od domu skutečně otevřela, popř. zda tak učinila v přítomnosti svého manžela či nikoliv. Kromě toho L. V. nepotvrdila, že žalobce kopal do dveří a naopak vypověděla, že se v danou chvíli nacházel za brankou.
9. Podle názoru žalobce je navíc R. J. podjatá, neboť se ho tímto způsobem snaží poškodit, a to z důvodu vzájemných sporů ohledně výchovy a péče společného dítěte. Co se pak týče L. J. a L. V., ani jejich svědecké výpovědi nepovažoval žalobce za věrohodné, a to nejen s ohledem na existenci příbuzenské vazby, ale také výše uvedené rozpory. Ty se navíc týkají rovněž formulace vulgárních výrazů, které měly být vůči R. J. použity.
10. V této souvislosti žalobce doplnil, že nemohl navrhnout provedení důkazu dalšími svědeckými výpověďmi, neboť si nebyl vědom toho, že by se v daném místě jiné osoby nacházely. Pokud takové informace měla R. J., měla to správním orgánům sdělit. Bez ohledu na tuto skutečnost nelze podle žalobce postupovat způsobem, kdy jsou při zjišťování skutkového stavu opomenuty zásadní rozpory ve svědeckých výpovědích, a to navíc za předpokladu, že na ně bylo ze strany obviněného z přestupku výslovně upozorňováno. Současně žalobce připustil, že nelze ani jeho kamaráda M. B. považovat za nestranného svědka, což ovšem nic nemění na tom, že lze mít stejné pochybnosti o nestrannosti L. J. a L. V., kteří jsou s osobou přímo postiženou spácháním přestupku v příbuzenském poměru.
11. S ohledem na tyto skutečnosti žalobce namítal, že byla porušena zásada *in dubio pro reo* neboli v pochybnostech ve prospěch obviněného, která je také v jiných oblastech přestupkového práva přísně uplatňována. Pakliže tedy správní orgány nedisponovaly důkazy, které by vinu žalobce bez důvodných pochybností prokazovaly, měly přestupkové řízení zastavit.

12. Závěrem žalobce poukázal na procesní pochybení prvostupňového správního orgánu ohledně poučení osoby přímo postižené spácháním přestupku ve smyslu ust. § 7 odst. 7 zákona o některých přestupcích. Pokud byl tento souhlas vzat zpět, mělo být zastaveno řízení o tom přestupku, který nelze projednat za předpokladu, že s tím osoba přímo postižená spácháním přestupku nesouhlasí. Žalobce byl současně uveden v omyl, pokud bylo řízení o přestupku podle ust. § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích opětovně zahájeno poté, co bylo předtím zastaveno. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

13. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, přičemž závěr o vině má žalobce dostatečnou oporu ve spisové dokumentaci. V tomto kontextu se žalovaný odkázal na zásadu volného hodnocení důkazů, které byly hodnoceny samostatně a ve vzájemné souvislosti. V podrobnostech se odkázal na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Krajskému soudu poté navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.
14. Na vyjádření žalovaného podal žalobce stručnou repliku, ve které opětovně zdůraznil, že se v nyní projednávané věci jedná o přestupek, jehož spáchání mohlo být prokázáno pouze na základě svědeckých výpovědí. O to více je podle žalobce zesílen požadavek na jejich přesvědčivost a jednotnost. Správní orgány ovšem nezohlednily skutečnost, že byly svědecké výpovědi v jeho neprospěch učiněny navzájem blízkými osobami, přičemž v nich byly dány zásadní rozpory. Měla být proto aplikována zásada *in dubio pro reo*, neboť nebylo žalobci spáchání přestupku prokázáno bez důvodných pochybností.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

15. Krajský soud připomíná, že bylo v nyní posuzované věci prvostupňovým správním orgánem vedeno společné řízení o více přestupcích. Z toho důvodu se ve správním spisu nachází rovněž oznámení přestupku ze dne 1. 8. 2017 a úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 27. 7. 2017, podle kterých se měl žalobce dopustit přestupků podle ust. § 7 odst. 1 písm. a) a ust. § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích tím, že od měsíce května 2017 do 27. 7. 2017 na sociální síti Facebook opakovaně šířil o své bývalé přítelkyni R. J. nepravdivé informace a dále ji urážel slovy „*mrčka a kurva*“, čímž ji urazil na cti (č. j. 796/2017 př.). V této souvislosti paní J. jako osoba přímo postižená spácháním přestupků udělila na základě poučení prvostupňového správního orgánu dne 16. 8. 2017 souhlas s jejich projednáním.
16. Teprve následně byl do správního spisu založen úřední záznam ze dne 13. 8. 2017 a oznámení přestupku ze dne 16. 8. 2017, spočívajícího v tom, že měl žalobce R. J. dne 13. 8. 2017 kolem 15:50 hod. ve Z., v části obce S., před domem č. p. x, vulgárně urážet výrazy „*Ty kurvo, ty pičo, zavolej mi mého syna R.!*“, čímž ji urazil na cti (č. j. 851/2017 př.). Souhlas s projednáním tohoto přestupku byl osobou přímo dotčenou jeho spácháním učiněn dne 13. 9. 2017.
17. Prvostupňový správní orgán následně nařídil ústní jednání za účelem provedení dokazování svědeckými výpověďmi M. B., L. V., L. J. a R. J..

18. Svědek B. k věci uvedl, že vezl žalobce za jeho synem, a tak zaparkoval u branky před domem. Žalobce měl zazvonit a slušně požádat, že chce vidět syna, což mu nebylo ze strany paní J. vyhověno. Není pravda, že by ji žalobce jakkoliv urazil, resp. nebyly slyšet žádné vulgarity, přestože se svědek B. nacházel v žalobcovi těsné blízkosti.
19. Odlišně vypověděla svědkyně V., když uvedla, že začal štěkat pes a venku troubilo nějaké auto, a proto řekla své dceři (R. J.), aby se šla podívat. Sama byla dole v domě. Dcera se vrátila s tím, že je tam žalobce. Přestože měla strach, dveře mu nakonec otevřela. V danou chvíli svědkyně V. slyšela, jak žalobce její dceři nadává *“Ty kurvo, ty pičo, já jsem dojel za R.”*. Nadávky mohli slyšet sousedé.
20. Z výpovědi svědka J. vyplývá, že se měl spolu se svoji manželkou podívat ke dveřím proto, že štěkal pes a troubilo auto. V danou chvíli slyšeli, jak někdo kope do dveří a používá výrazy *“Ty kurvo, ty pičo, otevři, jste vymaštění i s tím твоjím retardem”*. Přes sklo dveří viděli žalobce, ale neotevřeli mu, protože byl agresivní. Vše možná slyšeli sousedé, ale asi to nikdo nepřizná. K dotazu žalobce, zda mlátil pěst hodiny, pak svědek J. doplnil, že určitě aspoň 15 minut.
21. Pokud se jedná o paní J. jako osobu přímo postiženou spácháním přestupku, odmítla se žalobcem uzavřít smír. Ve vztahu k přestupkům vedeným pod č. j. 796/2017 př. ovšem vypověděla, že bere svůj souhlas s jejich projednáním zpět. Následně ve vztahu k nyní projednávanému přestupku (č. j. 851/2017 př.) doplnila, že slyšela štěkat psa, nadávky a kopání do dveří, proč šla pro svého manžela a matku. Zpoza dveří slyšela, jak jí žalobce uráží slovy *“krávo, pičo”*. Podobu jednotlivých nadávek si však již přesně nepamatuje. Žalobce měl jít za branku a zvonit na zvonek, zatímco jeho kamarád (svědek B.) troubil v autě. Paní J. mu nakonec dveře otevřela. Žalobce pak v reakci na její výpověď oponoval, že byl po celou dobu za brankou a k domu vůbec nešel.
22. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému se žalobce odvolal. V tomto kontextu podala R. J. dne 14. 2. 2018 písemné vyjádření, ke kterému doložila rovněž velké množství fotografií zachycujících její vzájemnou komunikaci se žalobcem prostřednictvím SMS zpráv, včetně zveřejněných statusů žalobce na sociální síti Facebook.
23. Současně bylo vydáno usnesení ze dne 4. 1. 2018, č. j. MMZL 099863/2017, kterým bylo rozhodnuto o zastavení řízení ve věci přestupků podle ust. § 7 odst. 1 písm. a) a ust. § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích (č. j. 796/2017 př.), neboť byl vzat zpět souhlas s jejich projednáním.
24. Dané usnesení nicméně bylo žalovaným v přezkumném řízení změněno tak, že se zastavuje pouze řízení o přestupku podle ust. § 7 odst. 1 písm. a) téhož zákona, neboť lze druhý z uvedených přestupků projednat bez souhlasu osoby přímo postižené jeho spácháním. Řízení o přestupku podle ust. § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích tak bylo později zastaveno až usnesením prvostupňového správního orgánu ze dne 17. 7. 2018, č. j. MMZL 099863/2017, a to z důvodu toho, že nebylo jeho spáchání žalobci prokázáno.

VI. Posouzení věci krajským soudem

25. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
26. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
27. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
28. **Žaloba je důvodná.**
29. V rámci jednotlivých žalobních námitek žalobce brojil proti postupu správních orgánů při zjišťování skutkového stavu věci a hodnocení důkazů. V tomto ohledu namítal zejména preferenci svědeckých výpovědí v jeho neprospěch, přestože v nich byly zásadní rozpory a byly učiněny ze strany matky a manžela osoby přímo postižené spácháním přestupku, tedy osob, které nelze ze své podstaty považovat za zcela nestranné.
30. Krajský soud předně připomíná, že se v nyní projednávané věci jedná o přestupek, který může být v souladu s ust. § 79 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový přestupkový zákon“), ve spojení s ust. § 7 odst. 7 zákona o některých přestupcích, projednán pouze se souhlasem osoby přímo postižené jeho spácháním. V zásadě se tak za současného právního stavu jedná o výjimku ze zásady legality, podle které musí správní orgány projednávat všechny přestupky, o kterých se dozví, aniž by byly vázány souhlasem konkrétní osoby.
31. Tato skutečnost však nemá žádný vliv na dodržení zbývajících zásad správního řízení, neboť jsou správní orgány vždy povinny zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností, jak stanovuje ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Jedná se o zakotvení zásady omezené materiální pravdy, neboť nelze po správních orgánech spravedlivě požadovat, aby v řízení odstranily veškeré pochybnosti, které mohou být zapříčiněny nejen objektivním nedostatkem důkazů, ale také odlišnými skutkovými verzemi účastníků řízení.
32. Na druhou stranu je nezbytné, aby byly veškeré zásadní pochybnosti odstraněny, a to zejména pokud se jedná o přestupkové řízení, ve kterém se analogicky uplatňují trestněprávní zásady presumpce neviny a *in dubio pro reo* neboli v pochybnostech ve prospěch (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005-62; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Za tímto účelem jsou správní orgány oprávněny využívat v souladu s ust. § 51 odst. 1 správního řádu jakékoliv důkazní prostředky, pakliže přispějí k objasnění stavu věci a byly získány v souladu se zákonem.
33. Hodnocení provedených důkazů dále probíhá na základě volného uvážení, avšak pouze za podmínky, že správní orgány přihlednou ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a svůj postup v odůvodnění rozhodnutí řádně zdůvodní. Zásadu volného hodnocení důkazu

proto nelze pojímat extenzivně jako neomezenou možnost správního orgánu rozhodnout o tom, zda bude důkaz proveden a jak bude hodnocen. Naopak by měly být ze strany správního orgánu všechny důkazy hodnoceny z hlediska jejich věrohodnosti samostatně a ve vzájemné souvislosti, a to zejména za předpokladu, pakliže je skutkový stav zjištěn pouze na základě protichůdných tvrzení obviněného a dalších osob, kteří mají přímý nebo nepřímý zájem na výsledku řízení.

34. Obdobná situace nastala v nyní posuzované věci, kdy proti sobě stálo tvrzení žalobce podpořené svědeckou výpovědí jeho kamaráda a výpověď osoby přímo postižené spácháním přestupku, kterou následně ve svých svědeckých výpovědích potvrdili její blízké osoby (manžel a matka). Ve správním řízení vyšlo navíc najevo, že sám žalobce a osoba přímo postižená spácháním přestupku mají společně nezletilého syna, se kterým má žalobce styk soudně upraven. Podle názoru krajského soudu je z jednotlivých výpovědí a podkladů založených ve správním spisu zřejmé, že mezi žalobcem a jeho bývalou partnerkou R. J. v tomto ohledu dlouhodobě panují neshody, přestože oba jejich příčinu popisují odlišným způsobem.
35. Za této situace je tedy zdejší soud toho názoru, že musí být striktně uplatňována zásada *in dubio pro reo*, neboť se nejedná o v přestupkovém řízení běžně uplatňovanou konfrontaci skutkové verze obviněného a policistů, kteří jsou obecně považováni za nestranné svědky, neboť při dokumentaci přestupku a případném podání svědecké výpovědi vystupují v postavení úřední osoby, která nemá žádný zájem na výsledku řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015 – 42). V opačném případě by hrozilo, že se z daného druhu přestupku může stát účelový nástroj fyzických osob k vyřizování osobních sporů prostřednictvím orgánů veřejné moci, což nebylo zákonodárcem při konstrukci dané skutkové podstaty zamýšleno.
36. Pokud tedy správní orgán přistoupí k vydání rozhodnutí o přestupku, musí za účelem naplnění zásady omezené materiální pravdy a požadavku přezkoumatelnosti v odůvodnění rozhodnutí podrobně zdůvodnit, proč považoval některou ze svědeckých výpovědí za věrohodnou a jinou nikoliv. Za tímto účelem přirozeně nebude postačovat pouhá rekapitulace toho, co bylo ze strany svědků sděleno, neboť musí být v případě zjištěných rozporů dostatečně zdůvodněno, proč nevyvolaly ve vztahu ke skutkovým závěrům a vině žalobce důvodné pochybnosti. Tento požadavek je ještě zesílen za předpokladu, že byly nedostatky ve svědeckých výpovědích výslovně namítány a správní orgány nepovažovaly za nutné přistoupit k obstarání a provedení dalších důkazů, na které bylo ze strany svědků poukazováno.
37. V tomto ohledu spatřuje krajský soud v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zásadní nedostatky, neboť důkazní hodnota svědecké výpovědi M. B. byla oslabena pouze s odkazem na skutečnost, že se měl v dané době nacházet ve vozidle a nemusel tedy slyšet nadávky, které byly žalobcem na adresu R. J. vysloveny. Prvostupňový správní orgán tedy na jednu stranu věrohodnost svědka nezpochybnil, ale současně zcela při hodnocení důkazů pominul obsah jeho výpovědi, z níž vyplývá, že svědek B. byl sice ve vozidle, ale měl otevřené okýnko a byl od žalobce na vzdálenost pouze několika desítek centimetrů.

38. Naopak prvostupňový správní orgán bez dalšího konstatoval, že byla skutková verze žalobce a jeho kamaráda vyvrácena na základě tvrzení R. J. a shodných svědeckých výpovědí L. V. a L. J. Přestože pak byl obsah jejich výpovědí v odůvodnění rozhodnutí o přestupku zopakován, prvostupňový správní orgán se vůbec nezabýval tím, že v nich byly dány rozpory, a to nejen v tom, jaké konkrétní vulgarismy měly být žalobcem použity, ale také ohledně toho, kde se jednotlivé osoby v danou chvíli nacházely a jak postupovaly.
39. K tomu je vhodné doplnit, že se sice tyto skutkové okolnosti netýkají na rozdíl od použitých vulgarismů otázky právní kvalifikace, ale mohou zásadním způsobem ovlivnit posouzení věrohodnosti svědků, pakliže se jejich výpovědi rozcházejí. Krajskému soudu pak nezbyvá, než dát žalobci za pravdu, že jsou ve svědeckých výpovědích L. V. a L. J. dány očividné rozpory například ohledně toho, zda R. J. žalobci dveře nakonec otevřela či nikoliv, popř. zda měl žalobce vulgarismy vyslovit zpoza dveří nebo ve chvíli, kdy byl za brankou.
40. Prvostupňový správní orgán ovšem nevěnoval těmto okolnostem v podstatě žádnou pozornost a bez dalšího označil skutkový stav za zjištěný bez důvodných pochybností. Nereflektoval dokonce ani skutečnost, že L. V. a L. J. ve svých výpovědích výslovně uvedli, že mohli celý incident slyšet sousedé, u kterých lze presumovat, že nemají na rozdíl od rodinných příslušníků osoby přímo postižené spácháním přestupku nebo kamaráda žalobce osobní zájem na výsledku řízení.
41. Krajskému soudu proto není zřejmé, proč se prvostupňový správní orgán o získání jejich svědecké výpovědi alespoň nepokusil. Stejně tak zcela opomenul tvrzení R. J., která ve své výpovědi uvedla, že si žalobce průběh incidentu nahrával na mobilní telefon. Prvostupňovému správnímu orgánu tak nic nebránilo v tom, aby se žalobce na existenci zvukového či jiného záznamu dotázal a případně si vyžádal jeho doložení, neboť se pochopitelně jednalo o potenciální důkazní prostředek, který by významně přispěl k objasnění skutkového stavu věci.
42. Výše uvedená pochybení při zjišťování skutkového stavu a hodnocení provedených důkazů se žalovaný pokusil napravit v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to na základě zásady jednoty správního řízení, které tvoří jeden vzájemně provázaný celek od jeho zahájení až do vydání právní moci rozhodnutí o přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48). V tomto ohledu krajský soud uvádí, že se sice žalovaný v kontextu uplatňovaných odvolacích námitek hodnocením svědeckých výpovědí podrobněji zabýval, ale převážně poněkud tendenčním způsobem.
43. Podobně jako prvostupňový správní orgán totiž označil skutkovou verzi žalobce bez dalšího za účelovou, přestože byla podpořena shodnou svědeckou výpovědí M. B.. Současně se pak k namítaným rozporům ve svědeckých výpovědích L. V. a L. J. vyjadřoval pouze selektivním způsobem. Konkrétně vycházel z toho, že se matka R. J. měla nejprve nacházet ve spodní části domu, pročez nemusela slyšet, jak žalobce kopal do dveří. Jednalo se ovšem o jedinou spornou okolnost, kterou žalovaný podrobněji hodnotil. Vůbec se naopak nevyjadřoval k tomu, proč se dotyční svědci a osoba přímo postižená spácháním přestupku ve svých výpovědích rozcházejí například v tom, zda byly žalobci dveře otevřeny, zda se v době údajných nadávek nacházel u domu nebo za brankou apod. Podle názoru zdejšího soudu proto nebyly postupem žalovaného

nedostatky v hodnocení svědeckých výpovědí prvostupňovým správním orgánem dostatečně napraveny ani vysvětleny.

44. Stejně tak se žalovaný nepokusil doplnit dokazování o údajný záznam incidentu pořízený na mobilní telefon žalobce, místní šetření nebo svědecké výpovědi osob bydlících v těsné blízkosti nemovitosti, kde mělo dojít ke spáchání přestupku. Naopak v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně odkázal na záznamy starší komunikace mezi žalobcem a R. J. prostřednictvím SMS zpráv, které byly z její strany doloženy jako příloha k vyjádření k odvolání. Na jejich základě žalovaný konstatoval, že se žalobce k používání obdobných vulgárních výrazů při komunikaci s paní J. běžně uchyluje, čímž nepřímou podporil skutkový závěr o tom, že se tak s vysokou pravděpodobností stalo rovněž v den spáchání přestupku.
45. Přestože krajský soud nijak nezpochybňuje, že záznamy o dosavadním způsobu komunikace mezi žalobcem a osobou přímo postiženou spácháním přestupku mohou být významnou indicií ve vztahu k posouzení věrohodnosti jednotlivých svědeckých výpovědí a zjištění skutkového stavu věci, musí být při jejich použití jako důkazního prostředku postupováno v souladu se zákonem. Pokud příslušný správní orgán nepovažuje za nezbytné nařídit za účelem provedení listinného důkazu ústní jednání, musí být kromě založení příslušné listiny do správního spisu dána účastníku řízení (zde obviněnému) možnost, aby se s ní mohl seznámit a vyjádřit se k jejímu obsahu (§ 36 odst. 3 správního řádu).
46. Ke stejnému závěru ostatně dospěl v minulosti rovněž Nejvyšší správní soud, když ve svém rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016 – 53, judikoval, že: „*Pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.*“ K tomu je ovšem zapotřebí zdůraznit, že nový přestupkový zákon preferuje při pochybnostech o zjištěném stavu věci nařízení ústního jednání, a to i bez požádání obviněného (§ 80 odst. 2 nového přestupkového zákona).
47. Pakliže tedy žalovaný částečně založil své rozhodnutí (hodnocení věrohodnosti svědeckých výpovědí) na výše uvedených záznamech komunikace mezi žalobcem a osobou přímo postiženou spácháním přestupku, aniž by postupoval v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, jednal v rozporu se zákonem, v důsledku čehož mohlo být do procesních práv obviněného zásadním způsobem zasaženo.
48. Závěrem krajský soud uvádí, že ze strany prvostupňového správního orgánu sice došlo k pochybení při poučení ohledně udělování souhlasu přímo postižené osoby s projednáním přestupku podle ust. § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích (č. j. 796/2017 př.), včetně následného zastavení řízení z důvodu toho, že byl tento souhlas vzat zpět. Jedná se ovšem o procesní vadu, která byla žalovaným v rámci přezkumného řízení napravena, přičemž neměla zásadní vliv na vydání rozhodnutí o přestupku podle ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích, s jehož projednáním přímo postižená osoba po celou dobu souhlasila.

VII. Závěr a náklady řízení

49. Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, tedy shledal krajský soud jako důvodnou žalobní námitku proti nezjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností a porušení zásady *in dubio pro reo* při hodnocení důkazů, které navíc nebyly všechny řádně provedeny (záznam komunikace mezi žalobcem a osobou přímo postiženou spácháním přestupku prostřednictvím SMS zpráv). Proto mu nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, přičemž s přihlédnutím k charakteru zjištěného pochybení shledal krajský soud nezbytným též zrušení rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ve výroku II. tohoto rozsudku (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
50. V této souvislosti krajský soud žalovanému ukládá, aby v navazujícím řízení buďto za účelem zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností provedl další dokazování v souladu se zákonem a při respektování procesních práv obviněného z přestupku, popř. již provedené důkazy z hlediska jejich věrohodnosti řádně vyhodnotil, anebo postupoval v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, tedy rozhodl o zastavení řízení, neboť nebylo žalobci spáchání přestupku spolehlivě prokázáno.
51. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a na nákladech zastoupení advokátem ve výši mimosmluvní odměny za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava věci a sepsání žaloby) po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce krajskému soudu doložil, že je plátcem DPH, zvýšil krajský soud náhradu odměny za právní zastoupení o částku připadající na tuto daň. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. října 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D.,

v. r.

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.